

hvad jeg sagde. Det, jeg sagde, var dette, at vi overlade Aalegaardsejernes Rettigheder til Afgørelse af Folk, som ere tilfældige og ubekendte i Forhold til dem, medens man ellers, naar man skal have Voldgift i Retsstridigheder, selv er med til at vælge den ene af Mændene. Det var tydeligt og klart, og ærede Medlemmer ville kunne bevidne, at saaledes har jeg sagt og altsaa ikke antydnet det allerfjerneste om Ringeagt; det kunde ikke falde mig ind.

Naar den ærede Minister derefter sagde, at dette Lovforslag ikke er behandlet i Hastværk og har været Genstand for lange Forhandlinger, saa ved jeg det meget godt, og jeg kender godt Vanskelighederne ved denne Sag. Men det er heller ikke det øvrige Lovforslag, som det særlig drejer sig om nu, det er kun § 6, og hvad den angaar, vil ingen kunne bestride, at den er ganske splinterny; der har ikke i noget eneste af de Lovforslag, som have foreligget, eller i nogen Kommissionsbetænkning, der er afgiven om denne Sag, været foreslaaet noget saadant, saa vidt mig bekendt da. Og i alt Fald er Forholdet jo dette, at for Rigsdagen foreligger dette om Nævnet som noget ganske nyt, der, efter hvad jeg nu hører, ogsaa kun har været til Behandling i ganske kort Tid i Udvalget.

Dernæst maa jeg gøre et Par Bemærkninger overfor den ærede Ordfører, og navnlig maa jeg fremhæve, at han har misforstaaet Danske Lovs 5—10—43. Den ærede Ordfører maa ikke deri se nogen Anke mod ham for, at han ikke har den Opfattelse, der er den rette; men jeg finder dog, at det er rigtigt, at jeg gør opmærksom paa, at det, som Loven siger, er, at enhver har Aalegaardsret udenfor sin egen Grund. Saa staar der derefter en Undtagelse med Hensyn til visse Tilfælde, hvor man ikke har det. Det ærede 1ste Medlem for 9de Kreds (la Cour) har allerede gjort opmærksom paa, at der staar: „i Fiorde, som Kongen og den meenige Mand haver Skade af“. Der har man altsaa ikke denne Ret. Men derimod kan man ikke kombinere det, saaledes som den ærede Ordfører gjorde, at enhver maa nyde Aalegaarde for sin egen Grund, naar Kongen og den menige Mand ikke have Skade deraf. Det staar der ikke noget om, og det er altsaa en Hovedfejl i Fortolkningen, som den ærede Ordfører gør sig skyldig i. Men det er noget, jeg meget godt kan forstaa, og som jeg i hvert Tilfælde meget

let kan overse. Saa sagde den ærede Ordfører til mig, at jeg havde sikkert misforstaaet, hvad der mentes med „de faktisk bestaaende Forhold“. Ja, den ærede Ordfører kan jo have sin Mening om, hvad der har været Tanken med disse Ord. Jeg har kun holdt mig til, hvad der staar i Loven, og saaledes som den er affattet, fører den nødvendigvis til det Resultat, jeg har gjort gældende. Derimod kan det meget godt være, at den ærede Ordfører har ment noget andet dermed, han eller hvem der nu har affattet denne Bestemmelse. Mine Bemærkninger gik blot ud paa, at det, der skulde staa der, staar der ikke; det er ikke sagt tydeligt nok, og det mener jeg er uheldigt. Saa omtalte den ærede Ordfører en Episode, der skal være foregaaet i Gaar, og som skal have haft Indflydelse paa dette Lovforslag. Jeg maa tilstaa, jeg er ganske uvidende derom. Jeg kender ikke noget til en saadan Episode, og jeg hører nu, at der er forskellige af mine Meningsfæller her omkring mig, som heller ikke have hørt noget dertil. Jeg ved kun, at dette Forslag til en § 6, som nu foreligger i Dag, er paa et meget væsentligt Punkt forskelligt fra, hvad der laa paa vort Bord i Gaar. I Gaar Morges fik jeg Betænkningen og gjorde mig da bekendt med dens § 6; men naar jeg ser paa det nu foreliggende Forslag, er der flere Ting deri, som ere helt forskellige fra det oprindelige; det er lavet helt om, og jeg ved derfor ikke, om det er dette, der sigtes til med Bemærkningen om denne „Episode“; men sikkert er det, at der er sket meget store Forandringer i Paragraffen fra i Gaar til i Dag.

Nordby: Det er ikke min Attraa at forlænge denne Diskussion. Men jeg maa dog, inden Forhandlingen gaar til Ende, fremkomme med et Par korte Bemærkninger. Jeg vil da først understrege, at det ærede 1ste Medlem for 7de Kreds (Madsen-Mygdal) atter i Dag har erkendt, at Aalegaardsretten er en Ejendomsret. Jeg mener, at det har sin særlige Betydning, at netop dette ærede Medlem har erkendt det. Nu skal jeg villigt indrømme, at dersom denne Erkendelse kun resulterer i, at den, der besidder Ejendomsretten, har Lov til at have et Skøde paa den liggende i sit Chatol, medens andre have Lov til at fange Aalene i Aalegaarden, har Ejendomsretten ikke meget at sige. Og denne Mulighed er til Stede, saa snart Flertallets Indstilling med Hensyn til § 6 bliver ved-